

Αναγινώσκεται ὁ ἀνωτέρω ἐξάμετρος βουστροφροῦν εἰς τρεῖς στίχους γεγραμμένους ἐπὶ μολυβδίνου πράγματος ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς Ἐλευσίνος κατὰ μῆνα Αὐγούστου τοῦ παρόντος ἔτους εὐρεθέντος (1) καὶ ἐν τῷ παρατεθειμένῳ ξυλογραφήματι εἰς τὸ φυσικόν του μέγεθος ἀπεικονιζομένου (2).

Μετὰ τὴν ὀρθὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τρίτου γράμματος τοῦ πρώτου στίχου καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς ὀλης πρώτης λέξεως γενομένην τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ κληροῦ κ. Σ. Κουμανούδη (3) ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ εὐρημά μας οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀ λ τ ἦ ρ ω ν. Νὰ ἦναι ἄρα γε τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἀ λ τ ἦ ρ ω ν, ὧν μνημονεύει, ἀλλὰ δὲν περιγράφει ὁ Παυσανίας (Βιβλ. 5, 27, 8); ἢ τελευταία συλλαβὴ Ἄ ἀν σημαίνῃ μᾶλλον Ἄλφειος καὶ ἔχει ἀλτῆρος, ὡς φίλος μου ἀνήρ φρονεῖ καὶ ἐγὼ κλίβω να παραδεχθῶ, μας διδάσκει ὅτι ἐν τῇ εορτῇ ταύτῃ καὶ γυμνικοὶ ἀγῶνες ἐτελοῦντο. Μεταξὺ τοῦ 10^{ου} καὶ 11^{ου} γράμματος ὑπάρχει ὅπῃ φέρουσα ἀκόμη τὰ λείψανα σιδηροῦ ἴλου ἢ κρικοῦ δι' ὧν πιθανώτατα ἀνήρτησεν ὡς ἀνάθημα μετὰ τὴν νίκην καὶ πρὸς διαίωσιν αὐτῆς τὸ ἀ λ τ ἦ ρ ὠ ε τοῦ Ἐπαινετός. Ἡ στίξις ἐν αὐτῷ ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης γίνεται διὰ τριῶν μικρῶν γραμμῶν μᾶλλον ἢ στιγμῶν.

Ἐν Ἐλευσίτι τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1883

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

ΕΣΦΑΛΜΕΝΗΣ ΕΚΔΟΧΗΣ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ.

Ἐν ταῖς ἐκδοθεῖσι πρακτικαῖς τῆς ἐν Ἀθῆναις Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἔτι καὶ ἐδημοσιεύθη καὶ ἔκθεσις μου ἐν σελίδι 71 γίνεται λόγος περὶ τῶν ἐμπροσθεν τοῦ παρὰ τὰς Θεσπίας λέοντος ἀνακαλυφθεῖσων ἐνεπιγράφων στηλῶν. Ὁ σύμβουλος τῆς Ἀρχαιολογ. Ἐταιρίας κ. Στέ-

(1) Ἐστὴν εἰς τὰ στρώματα ἐκεῖνα τῶν γεγραμμένων ἔτι καὶ πλεῖστον ὅσα θραύσματα ἀγγείων τῆς ἀρχαίας τέχνης.

(2) Τὸ μέγιστον πῆλός του εἶναι 0,035 τὸ δὲ ἐλάχιστον (κατὰ τὸ μέσον) 0,025 Γ. Μ. Τὰ βάρη του 2,199 Γαλ. γραμμάτια.

(3) Ἐνεκα γραμμῶν τῶν μὴ δηλωθεῖσων ἐν τῷ ξυλογραφίματι κατὰ τὸ τρίτον γράμμα ἐπὶ ἀνάγνωσιν κατ' ἀρχὰς αὐτὸ ὡς Ρ ἢ Δ καὶ οὐκ ἠδυνάμην νὰ εὐρω ἱκανοποιῶν με νόημα. Νυν καθαρῶν ὁ τὸ ἀ λ τ ἦ ρ ὠ ε ὡς ἐκ τοῦ ἐν ταῖς γράμμασι βόμπο διακρίνεται καὶ τοῦτο καθαρῶτα ὅτι εἶναι Ἄ.

φανος Δραγοῦμης παρετήρησεν, ὅτι ἐν τῇ δευτέρᾳ στήλῃ (πίναξ Α' 6) τὰ κατὰ δεξιὰ τῶ θεωμένων, μετὰ τὰ κύρια ὀνόματα ἀπὸ τοῦ στίχου 3 μέχρι τοῦ 12 ὑπάρχοντα ἀρχαῖα γράμματα Α, Κ, Ι, Ν, Π, Ο, καὶ αἱ συλλαβαὶ ΠΝΟΙ, καὶ ΟΛΥΜ, δὲν ἔχουσιν ὀρθῶς, ὡς ἐξελέφθησαν ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τὸ ΤΙΣΙΜΕΜΕΣ ἔπεται τὸ ΠΝΟΙ, τὰ δὲ ἀνω τοῦ Ι γράμματα Θ, Ν, Ι, Κ, Α, τὰ κιονηδὸν κείμενα, ἐκ τῶν κάτω ἀναγινωσκόμενα μετὰ τοῦ ΠΝΟΙ ἀποτελοῦσι τὸ ΠΝΟΙΟΜΙΚΑ. Ὁμοίως καὶ μετὰ τὸ ΟΛΥΜΙΚΟΣ ἔπεται τὸ ΟΛΥΜ, τὰ δὲ ὑπὸ τὸ Μ γράμματα Π, Ο, (τὸ ὑπὸ τὸ Π Ι, καὶ τὰ ὑπὸ τὸ Θ Ν, Ι, Κ, Α γράμματα δὲν παρετήρηθησαν ἐν τῇ πρώτῃ ἀναγνώσει καὶ ἔνεκα τῆς κατ' ἐπιπολὴν ἐγχαραγῆς τῶν γραμμῶν καὶ ἔνεκα τῆς κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος θραύσεως τοῦ λίθου) ἐκ τῶν κάτω ἀναγινωσκόμενα μετὰ τοῦ ΟΛΥΜ ἀποτελοῦσι τὸ ΟΛΥΜΠΙΟΜΙΚΑ. Ἡ παρετήρησις αὕτη τοῦ κ. Δραγοῦμης εἶναι ὀρθοτάτη. Τὰ δὲ Πυθιονίκα καὶ Ὀλυμπιονίκα κενεῖται αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ Πυθιονικῆς καὶ Ὀλυμπιονικῆς κατὰ τὰ γνωστὰ κυανοχαῖτα, ἱππότα, ἀλχημτὰ κλπ. ἀντὶ τοῦ κυανοχαίτης, ἱπποτῆς, ἀλχημτῆς.

	A	R	I	Ξ	T	I	Θ	Ν					
	Π	Ο	Λ	Υ	Κ	Λ	Ε	Ε	Ξ				
	Π	Ε	Ι	Ρ	Α	Π	Ι	Ο	Μ				
				Α	Μ	Θ	Ξ		Α				
5	Π	Ο	Λ	Υ	Τ	Ι	Μ	Ι	Δ	Α	Ξ	Κ	
	Ξ	Τ	Ι	Θ	Ν	Δ	Α	Ξ		Ι			
	Π	Υ	Ο	Θ	Π	Ο	Ρ	Ο	Ξ		Ν		
	Δ	Α	Μ	Λ	Ι	Ο	Ξ			Ο			
	Τ	Ι	Ξ	Ι	Μ	Ε	Μ	Ε	Ξ	Π	Υ	Ο	Ι
10	Π	Ο	Λ	Υ	Μ	Ι	Κ	Ο	Ξ	Ο	Λ	Υ	Μ
	Δ	Α	Μ	Ο	Φ	Ι	Λ	Ο	Ξ		Π		
	Π	Α	Ρ	Α	Ι	Β	Α	Τ	Α	Ξ		Ι	
											Ο		
											Ν		
											Ι		
											Κ		
											Α		

Ἀριστῶν

Πολυκλέης

Πειραδίων

Μελανθός

5 Πολυτιμίδης

	Στιώνδας
	Πυθόδωρος
	Δαμάλιος
	Τισαμένης πυθιονίκα
10	Πολύνικος Δυμυπονίκα
	Δαμοφίλος
	Παραβύτας

Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Ὁ παλαιὸς ἡμῶν φίλος καὶ συμφοιτητῆς, ὁ νῦν καθηγητῆς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐν Ἑλλάδι πανεπιστημίῳ κ. Heydemann ἐδημοσίωσεν νεωστὶ ἐν *Mith d. Arch. Institut.* 1883 (τεύχ. 3, σελ. 286) ἀλλοίαν ἐξήγησιν τῆς ἡμετέρας τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐσθημερίδος ταύτης (σελ. 53, πιν. 3) ἐκδοθέντος ὑφ' ἡμῶν τεμαχίου ἀρχαικοῦ ἀγγείου. Ἐπειδὴ ἡ ἐξήγησις αὕτη τοῦ κ. Heydemann εἶνε ὀρθοτάτη, μὴ ἐπιδεχομένη μηδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν, καθήκον ἡμῶν ἀπαραίτητον θεωροῦμεν, ἀφοῦ πρώτον ἐκφράσωμεν αὐτῷ, συντελέσαντι εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἀληθείας, τὰς εὐλιχνεῖς εὐχαριστίας μας, νὰ ἐκθέσωμεν ἔπειτα ἐν περιλήψει χάριν μάλιστα ἐκείνων ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἵτινες ἀγόνουσι τὴν Γερμανικὴν τὴν ὑπ' αὐτοῦ δοθεῖσαν ἐρμησίαν.

Ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἡμεῖς εἰκάσαντες, ὅτι ἡ παράστασις ἐκείνη ἀνεγρέτε πιθανῶς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος διαπραχθεῖσαν ἀρπαγὴν τῆς Μαρπησσης, ἐξηγήσαμεν τὴν μὲν ἐν μέσῳ ἐν ποδῆρι γιγνόμενην γυναικὰ Μάρπησσαν, τὸν δὲ ὄπισθεν ἐχόμενον τῆς χειρὸς αὐτῆς Ἀπόλλωνα, τὸν δὲ πρὸ αὐτῆς ἐν ζωρᾷ κινήσει βραχυγίτωνα πολεμιστὴν, τὸν τὸ τόξον ἐντεταμένον ἔχοντα, Ἰδαν. Ἐκτὸς τῶν τριῶν τούτων κυρίων μορφῶν τῆς παραστάσεως ἀφορμὴν λαβόντες ἐκ τοῦ δευτέρου τόξου καὶ ἐκ τοῦ λειψάνου τῆς δευτέρας φαρτέρας περὶδέχθημεν καὶ ἄλλον παρὰ τὸν Ἰδαν ἰσχύμενον πολεμιστὴν, πιθανῶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Λυγκέα· προσέτι δὲ ὁρμηθέντες ἐκ τῆς διασωθείσης λευκῆς χειρὸς παρεδ-

χθημεν καὶ ἄλλην μορφήν γυναικίαν, ἣν ἐξελάβομεν ὡς τὴν Ἴριν· διεκρίναμεν λοιπὸν πρὸ τῆς ἰσταμένης γυναικὸς, τῆς καθ' ἡμᾶς Μαρπησσης τρεῖς μορφάς, ἐνθ' ὁ κ. Heydemann διακρίνει ὀρθότερον δύο μόνον μορφάς, τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία, ἡ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἰδας ἐκληθεῖσα, εἶνε κατ' αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, ἡ δὲ ἄλλη, ἡ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἴρις θεωρηθεῖσα, εἶνε κατ' αὐτὸν ἡ Ἄρτεμις, εἰς τὴν ἀνηκουσί τὸ τε λειψάνον τῆς δευτέρας φαρτέρας καὶ τὸ δεῦτερον τόξον.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ μὲν ὑφ' ἡμῶν ὡς Μάρπησση ἐξηγηθεῖσα εἶνε ἡ Λητώ, ὁ δὲ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἀπόλλων ἐκληθεῖς εἶνε ὁ Τιτυὸς, ἐν σοξέουσι τὰ τῆς Λητοῦς τέκνα, Ἀπόλλων, ὁ καθ' ἡμᾶς Ἰδας καὶ Ἄρτεμις, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἴρις. Διότι ὁ Τιτυὸς εἴλκυσε τὴν μητέρα αὐτῶν Λητῶ τὴν τοῦ Διὸς κυδορὴν παράκοιτιν, ἐρχομένην εἰς Πυθῶ διὰ τοῦ καλλιχόρου Πανοπῆος (Ὁμ. Ὀδυσ. λ. 581. πρβλ. καὶ Πaus. βιλ. Γ', 18, 9). Τὸ ὄρθον τῆς ἐρμησίαν τοῦ κ. Heydemann ἐπικυροῦται καὶ ἐξ ἀρχαικοῦ ἐκ Καιρέας ἀγγείου τὸ ὅποτον ἔχει παραμοίαν πρὸς τὴν τοῦ ὑφ' ἡμῶν ἐκδοθέντος παράστασις (βλέπε *Mon. del Inst.* 1856, πιν. X), παρὰ ταις μορφαῖς μάλιστα τοῦ ὁποίου πρὸς ἄσιν πίσσης ἀμφιβολίας ὑπάρχουσι γεγραμμένα καὶ τὰ δνόματα, ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΓΟΛΟΝ ΛΕ (τῷ) ΤΙΤΥΟΣ.

Κ. Δ. ΜΥΡΩΝΑΣ.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕΙΣ ΤΙΝΗ ΒΕ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ

Σελ. 109 ἑξ.

Μετὰ τὴν τύπωσιν νομίζω ὅτι ἀνέγνωσα τὸν στίχον Α 9 ὧδε: λῖθους αὐτῶι παρεγχο[μέν]οι κτλ. Ἐπίσης νομίζω, ὅτι ὁ στ. Α 44 συμπληροῦται οὕτω: εἰς τὸ τεργὸν κατὰ ὑπόδοχην πηλ[ιδ]ῶς. Ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ ταύτῃ προσθέντο, ὅτι λάθῃ τινα ὑπάρχοντα ἐπὶ τοῦ λίθου δὲν ἐσημειώθησαν ἐν τῇ μεταγραφῇ· τὸ πανμοιούτυπον ὅμως εἶναι ἀκριβές. Παραρράματα τοῦ ἐκδοτοῦ εἶναι: Α 2: ταμῖαν τὸν θελοῖν. Β 23: ναύλοσ. -37. ΠΕΡΑΙΩΣ. -38: θυροκινκλίστιν (οὐχὶ θυροκινκλίστιν). Χ. Τ.